

Изабела Мон

Миa и ждребе једнорога

Превела с немачког
Јелена Мићовић

■ Laguna ■

Naslov originala

Isabella Mohn

MIA AND ME – Das Einhornfohlen

Copyright © 2012 SchneiderBuch verlegt durch EGMONT
Verlagsgesellschaften mbH, Gertrudenstraße
30-36, 50667 Köln

Alle Rechte vorbehalten

Property names and characters are Trademarks of Lucky Punch GmbH, Rainbow srl and March Entertainment

Copyright © 2012 Lucky Punch / Rainbow / March Entertainment. All Rights Reserved.

Translation copyright © 2013 за српско издање, ЛАГУНА

Published in cooperation with P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Садржај

Нада у делобима

Сентопија зове! 13

Крдо једнорога 24

Лепљива маховина 42

Позив на чај 58

Зигоб слободан дан

Час из лепог понашања 74

Летећи Зиго 88

Мачак на дрвету 100

Вечна младост 115

Глабни ликоби

Миа

Миа има дванаест година и живи у интернату.

Поседује чаробну књигу и магичну наруквицу помоћу којих доспева у чаробни свет Сентопије. У том царству вилењака, панчића и једнорога, и сама се претвара у предивну вилу изузетних моћи.

Јуко

Љупка вила која живи у Сентопији. Она, принц Мо и Миа су пријатељи. Јуко је међу најбољим борцима у царству. Брине се о једнорозима и штити их од свих могућих опасности.

Принц Мо

Мо је син вилинског краља Рејнора. Као и његова пријатељица Јуко, он је мајстор борилачких вештина. Жели да једном постане исто тако добар и mudar владар као што је његов отац.

Лирија

Она је први једнорог с којим се Миа сусреће у Сентопији. Између њих две се рађа сасвим посебно пријатељство. Миа је једина која разуме говор једнорога.

Феодор

Панчић који очајно свира трубу, тако да из ње излазе само погрешни тонови. Зато је искључен из друштва панова. Феодор је брбљив и умислио је да је велики проналазач.

Олибер

Ждребе једнорога,
Лиријино младунче.
Има златан рог и уме
да лети. Он пред-
ставља велику наду
за Сентопију.

Краљ Рејнор и Краљица Мајла

Краљевски пар који
влада Сентопијом
с много мудрости и
благости. Обоје су
некада били храбри
борци.

Пантеа

Зла краљица, влада армијом Мункула, који се некада називају и Мунксови. Са својим опасним ратницима жели да уништи Сентопију. Пантеа је веома ташта и опседнута је жељом да одржи своју младост. Да би то постигла, потребни су јој рогови једнорога.

Гаргона

Пантеина главна ратница, предводи армију Мункула. По наређењу зле краљице лови једнороге како би јој обезбедила њихове рокове. Притом јој вилењаци стално мрсе конце. Није зато ни чудо што их Гаргона нимало не подноси.

Винсент

У њему Миа прона-
лази правог друга у
интернату. Остали
ученици мисле да је
Винсент штребер.
Веома је паметан
и помаже Мији да
сачува своју тајну.

Виолета

Она је у интернату
вођа једне дружине
девојчица. Виолета
не подноси Мију и
не пропушта ниједну
прилику да је исмеје
пред другима.

Паула

Она у интернату
дели собу с Мијом.

Нага у делобима

Сентопија зобе!

Од своје последње посете Сентопији, Миа је проводила сваки слободан тренутак у кућици која се налазила у врту интерната. Првобитно је кућица била само Винсентово тајно скровиште, али је он у међувремену дозволио Мији да је користи кад год пожели.

И сада је Миа седела за климавим столом препуним разних стварчица. Њена чаробна књига, црвена са златним повезом, лежала је отворена испред ње. Своју магичну наруквицу је држала у руци.

Непрестано је прстима прелазила преко плавог камена. Али ништа се није дешавало.

Када ће се опет појавити знак да је позвана у Сентопију – у свет вилењака, једнорога и панчића? У свет у коме, нажалост, зла краљица Пантеа прогони једнороге јер је опседнута жељом да остане вечно млада.

Мију је занимало како је Оливер. Стално је мислила на тог јадног, малог једнорога. Пантеини ратници су заробили његову мајку Лирију. Није хтела ни да размишља о томе каква судбина је тек задесила Лирију...

Између Мије и Лирије се од почетка развио сасвим посебан однос и дубока наклоност. Миа је, наиме, једина разумела језик једнорога. Последње обећање које је дала Лирији било је да ће пазити на Оливера и бити уз њега, кад му буде потребна...

А сада је седела у Фиренци, у грозном интернату, са још грознијим ученицима – и није могла ништа да учини.

Није могла чак ни да замисли шта се дешавало с њеним пријатељима док је била одсутна, с њеним пријатељима из Сентопије – тог тајанственог света који није имао ничег заједничког с овом стварношћу, овде и сада.

Миа се малтене није ни окренула када је Винсент ушао. Он је био њен једини друг у интернату, али зато веома одан друг. Осим њега, нико није знао за Мијину велику тајну. Чак и њему ју је поверила

тек после извесног времена и с великим оклевањем. Знао је за вилењачке руне, за Мијину трансформацију у вилу, као и за њене досадашње пустоловине у Сентопији.

И поред тога, он је сматрао да је Мијино понашање у последње време претерано. Све више се повлачила у себе, била је ћутљива и држала се по страни. А сада чак и наставу није редовно похађала.

„Пропустила си час“, закључи он прекорним тоном и седе поред ње.

„Заборавила сам.“

„Јасно ми је и зашто.“ Изнервирано је затворио књигу у коју је Миа нетремице зурила. „Не можеш само да седиш овде. Могу да прођу дани

пре него што опет засветли камен на твојој наруквици.“

„Или можда секунде. Морам да пазим.“
Миа поново отвори књигу. Сада је Винсентов глас звучао нешто помирљивије.
„Неће ти промаћи. Ниједном до сада ти није промакло. Хајде, пођи са мном на наставу.“ Он устаде. „За који тренутак ти почиње час историје.“

Миа одмахну главом. „Сматрам да је много битније да сам сада *шамо*.“

„Ма то ми је јасно!“ Невољно, Винсент опет седе на столицу поред ње. Његова другарица га је све озбиљније забрињавала.
„Али ти не живиш само у свету вилењака, Миа. Живиш и у овом овде.“

„Аха.“ Она заправо уопште није више била толико уверена у то. Она је припадала

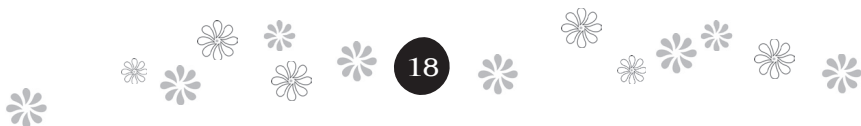

обама световима – свету људи и свету вилењака. Али неке попут Винсента било је, наравно, тешко да то схвати. Он никада није био у Сентопији. Коначно, и она сама је једва могла да схвати неке ствари.

Винсент је полако губио стрпљење. „Сада ћеш отићи на час историје! Иначе ћеш имати проблема са мнош. Ја одох на географију. Морам, свидело ми се то или не. Данас имамо контролни.“

Миа попусти. Спаковала је своје ствари и гурнула књигу у школски ранац. „Добро. Имаш право. Овде сам, у овом свету. Дакле, понашаћу се сходно томе. Све ми је јасно.“

„Добро“, рече он, мада није био стварно убеђен у то. Чинило му се да се Миа полако губи у свему што јој се догађало. Што је чешће била у земљи вилењака, била је све

збуњенија када би се вратила из ње. А то је било све само не „добро“.

На ходнику у интернату су им се раздвојили путеви. Миа је остала у приземљу, док је Винсент морао да се попне на први спрат. Када је зашла иза ћошка, он је пожурио ка степеницама. Само што је закорачио на њих, испред њега се однекуд појави Виолета, најубраженија гуска у целом интернату, са својом уобичајеном пратњом. Као да су пале с неба, девојчице су се изненада појавиле пред њим. Винсент је био довољно паметан да одмах схвати о чему се ради: намерно су га пресреле. Није слутио ништа добро. Сусрет са вечито нафраканом и уображеном Виолетом је у тачно сто одсто случајева био крајње непријатан. А њене

